

Arrest

nr. 260 488 van 9 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELGOUFFRE
Louizalaan 379/20
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DELGOUFFRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Pakistaanse nationaliteit, bekwam het verblijfsrecht in functie van R. A., van Belgische nationaliteit met wie zij op 20 augustus 2017 in Pakistan in het huwelijk trad.

De verzoekende partij reisde het Rijk in met een D-visum en op 14 december 2018 werd hem een bijlage 15 afgeleverd.

Op 5 februari 2019 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

De verwerende partij merkte op dat de situatie van de verzoekende partij sindsdien gewijzigd was.

Op 17 juli 2020 werd de verzoekende partij verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Op 22 februari 2021 werd een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij genomen. Het betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 6 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): M. A.

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Okara

Identificatienummer in het Rijksregister: X

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht in functie van R. A. (RR: X) van Belgische nationaliteit met wie hij op 20.08.2017 in Pakistan in het huwelijk trad. In deze dient meteen ook opgemerkt te worden dat het huwelijk tussen beiden tot op heden niet werd erkend in België. Betrokkene reisde het Rijk in met een D-visum, de bijlage 15 werd afgeleverd op 14.12.2018. Hij werd in het bezit gesteld van de F-kaart op 05.02.2019. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister wonen beiden immers niet meer samen, en dit reeds sinds minstens 27.07.2019.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 17.07.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aan betrokkene betekend op 09.09.2020. Betrokkene legde volgende stukken voor:

- Medical certificate dd. 14.09.2020

- Attest OCMW dd. 14.09.2020

- Attest mutualiteit dd. 16.09.2020

- Arbeidsovereenkomst dd. 02.06.2020 en dd. 31.08.2020 met bijhorende loonfiches van tewerkstelling bij RUPALI TRADERS voor de maanden juni tot aug 2020 (20u/week)

- Loonfiches van tewerkstelling bij BAIG FOOD voor de maand maart 2020 (20u/week)

- PV van de bijzondere algemene vergadering dd. 01.08.2019 van TAURUS EXPRESS waarbij betrokkene als meewerkend vennoot zou zijn aangesteld. Echter blijkt betrokkene volgens het staatsblad nergens te zijn opgenomen in de statuten van het bedrijf, noch komt hij voor in het KBO.

- Bijlage 12 dd. 19.08.2020 bijlage 15 dd. 17.09.2020

- Uittreksel strafregister dd. 17.09.2020

De voormelde brief dd. 17.07.2020 vermeldde tot slot "Voor zover er nog geen uitsluitsel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart..". Er werden verder geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 20.08.2017. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 27.07.2019 (voorstel afvoering

van ambtswege in het Rijksregister). Er is geen gezinscel meer sindsdien, het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Het einde van de relatie wordt niet betwist. Betrokkenen zijn geen dus geen 3 jaar gehuwd geweest, (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat het verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en affectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995. nr. 53.030; RvS 5 maart 2004. nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater. § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer 'het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis. § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)*.) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt nergens betwist. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegde noch dat er iets uit het dossier zou kunnen blijken met betrekking tot een schrijnende situatie. Daarom lijkt ook deze uitzonderingsgrond aldus evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4,1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar (cfr. medical certificate dd. 14.09.2020) is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene legt enkele stukken met betrekking tot tewerkstelling voor, namelijk een loonfiche van tewerkstelling bij BAIG FOOD voor de maanden maart 2020 (20u/week), een arbeidsovereenkomst dd. 02.06.2020 en dd. 31.08.2020 met bijhorende loonfiches van tewerkstelling bij RUPALI TRADERS voor de maanden juni tot aug 2020 (20u/week) en een PV van de bijzondere algemene vergadering dd. 01.08.2019 van TAURUS EXPRESS waarbij betrokkene als meewerkend vennoot zou zijn aangesteld. Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand (cfr. medical certificate dd. 14.09.2020) van betrokkene toelaten dat hij ook opnieuw in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar terug aan de slag te gaan. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog erg kort (afgifte bijlage 15 op 14.12.2018) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Er mag verwacht worden dat betrokkene nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt, de taal nog machtig is en voeling heeft met de cultuur en gewoontes aldaar, gelet hij Pakistan nog maar sinds 13.12.2018, en dus nog maar een goeie twee jaar heeft verlaten. Betrokkene is er opgegroeid, heeft er 24 jaar verbleven en is er voor zijn komst naar het Rijk tewerkgesteld geweest (cfr. visumaanvraag dd. 30.01.2018), terwijl hij slechts iets meer dan 2 jaar

in België heeft verbleven. Ook voor wat de sociale en culturele integratie betreft kan gesteld worden dat deze niet van die aard zijn dat ze een beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legde een attest van het OCMW te Brussel dd. 14.09.2020 voor waaruit blijkt dat hij geen leefloon geniet, en een attest van de Liberale Mutualiteit dd. 16.09.2020. Er dient echter te worden opgemerkt te worden dat het heb hebben van een ziektekostenverzekering in België verplicht is. Verder kan bijvoorbeeld niet blijken dat betrokkene het verplichte inburgeringstraject zou hebben gevolgd of nog maar de nodige stappen zou hebben ondernomen. Nochtans is het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Verder legde betrokkene ook een uittreksel uit het strafregister dd. 17.09.2020 voor waaruit blijkt dat tot op datum van het nazicht geen sprake was van strafrechtelijke veroordelingen of maatregelen. Louter het gegeven dat betrokkene geen veroordelingen opliep, kan niet als afdoende bewijs van integratie worden gezien waarom het verblijf niet zou kunnen worden beëindigd. Het getuigt immers niet van een bepaalde mate van integratie, maar eerder van een normaal te verwachten gedrag. Tot slot werd nog een bijlage 12 - aangifte van verlies of diefstal dd. 19.08.2020 en de daarop volgende bijlage 15 dd. 17.09.2020 in afwachting van ontvangst van een duplicaat van betrokkenes F-kaart voorgelegd. Er gaat geen Integratie uit van een verlies of diefstal van verblijfsdocumenten en het zich vervolgens administratief terug in orde stellen. Ook dit behoort tot normaal te verwachten gedrag, waardoor het niet van een mate van integratie kan getuigen dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Uit mailverkeer dd. 15.07.2019 blijkt dat betrokkene zich bij de gemeente gaan informeren is met betrekking tot een adreswijziging naar Brussel en dat hij niet meer bij zijn echtgenote wou blijven. Dit deed hij samen met een vriend. Heden woont hij samen met I. H. (RR: 85.11.04 485-93) van Belgische nationaliteit, met Pakistaanse roots. Uit niets kan blijken dat zij heden een relatie zouden onderhouden. Het is niet duidelijk of betrokkenes huisgenoot ook de vriend is die destijds mee naar de gemeente Ninove is gegaan. Voor zover zij een vriendenrelatie zouden hebben opgebouwd staat het betrokkene vrij om contacten te onderhouden, desgevallend via moderne communicatiemiddelen of via periodieke bezoeken. Vriendenrelaties kunnen geen beletsel vormen om deze beslissing te nemen, de gezinshereniging is achterhaald. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij reeds geïntegreerd is in België in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen vormen voor de beëindiging van het verblijfsrecht, noch kan dit blijken uit het dossier.

De gezinssituatie tot slot spreekt voor zich. Er is geen sprake meer van een gezinscel, de relatie tussen beiden is voorbij. De gezinshereniging is dan ook achterhaald. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het hoorrecht, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"IV.1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing is genomen krachtens artikel 42quater van de wet van 15 december 1980. dat als volgt luidt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

[5 6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.]5

[3 Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.]3

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest:

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico 's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.]1

Alsook artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat als volgt luidt:

Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen [1 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies,]1 van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met [1 , zo nodig,] 1 bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.

De bestreden beslissing maakt gewag van de verzonden brief op 17.07.2020 die om extra inlichtingen vroeg in verband met de persoonlijke situatie van verzoeker en diens antwoord erop.

Ze neemt akte van de voorgelegde documenten maar meent op basis van het Rijksregister dat de relatie tussen partijen voorbij is.

Hieruit zou voortvloeien dat het verblijf van verzoeker tot een einde moet komen.

Volgens verwerende partij zijn er geen uitzonderingsgronden conform artikel 42quater aanwezig: het huwelijk duurde geen driejaar, er zijn geen gemeenschappelijke kinderen en er blijft geen familiecel over.

Ze voegt toe dat er is geen sprake van schrijnende situatie.

Verwerende partij geeft aan rekening te hebben gehouden met eventuele humanitaire elementen. Ze benadrukt echter dat de verblijfsvergunning recent werd uitgeleverd waardoor de verankering in België onvoldoende is en verzoeker niet bewijst vervreemd te zijn van zijn land. Verder zijn er geen leeftijdsgebonden elementen of medisch bezwaar tegen een terugkeer in het land.

Verwerende partij meent dat de neergelegde documenten en in het bijzonder de arbeidscontracten met loonfiches, hoogstens een positief element zijn maar niets aan deze vaststelling wijzigen.

IV.2. Principes

A. Motivatieplicht

Overwegend dat Uw Raad er aan herinnerd heeft dat:

« L 'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu 'elle prend une décision quelle qu 'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) »

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statueren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n°14727, §3.1.3).

Dat het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: “ De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen”.

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden.

De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door het individu en door de rechter gecensureerd kan worden.

(S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité ». J.T. 1997, n°5834. p. 165).

B. Recht op privé- en familiaal leven (art. 8 EVRM)

Aangezien U Raad ook heeft onderstreept dat:

"In casu is er van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf RvS 26 augustus 2010. nr. 206.948. zie ook RvS 9 maart 2004. nr. 129.004).

Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt waardoor het beroep RvV onontvankelijk blijft, loopt de verwerende partij daarenboven vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009. nr. 193.654). Daarenboven primeert de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op de exceptie van onontvankelijkheid omwille van een herhaald bevel. De exceptie ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt verworpen. " (RvV, nr. 156 352 van 12 november 2015 in de zaak Rv V X / VIII)

We herinneren de tegenpartij aan de bevindingen van de HvJ in de zaak Uner t. Holland (18 oktober 2006)

« Dans l'affaire Boultif précitée, la Cour a énuméré les critères devant être utilisés pour l'appréciation de la question de savoir si une mesure d'expulsion était nécessaire dans une société démocratique et proportionnée au but légitime poursuivi. Ces critères, qui se trouvent reproduits au paragraphe 40 de l'arrêt de la chambre, sont les suivants : - la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ; - la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ; - le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ;

- la nationalité des diverses personnes concernées ; - la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple ; - la question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ; - la question de savoir si des enfants sont issus du mariage et, dans ce cas, leur âge ; et - la gravité des difficultés que le conjoint risque (...)

En effet, le motif sous-jacent à la décision de faire de la durée du séjour d'une personne dans le pays hôte l'un des éléments à prendre en considération réside dans la supposition que plus longtemps une personne réside dans un pays particulier, plus forts sont ses liens avec ce pays et plus faibles sont ses liens avec son pays d'origine. A la lumière de ces considérations, il est évident que la Cour tiendra compte de la situation particulière des étrangers qui ont passé la majeure partie, sinon l'intégralité, de leur enfance dans le pays hôte, qui y ont été élevés et qui y ont reçu leur éducation.

(...)

Elle observe à cet égard que tous les immigrés installés, indépendamment de la durée de leur résidence dans le pays dont ils sont censés être expulsés, n'ont pas nécessairement une « vie familiale » au sens de l'article 8. Toutefois, dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III) et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu (Mikulic c. Croatie, no 53176/99, § 53, CEDH 2002-1), il faut accepter que la totalité des liens sociaux entre les immigrés installés et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », dès lors, la Cour considère que l'expulsion d'un immigré installé s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il

convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée ». 60. A la lumière de ce qui précède, la Cour conclut que l'ensemble des éléments précités (paragraphes 57-59) doivent être pris en compte dans toutes les affaires concernant des immigrés établis censés être expulsés et/ou interdits du territoire à la suite d'une condamnation pénale. »

Dat Uw Raad onderstreept heeft dat:

"Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). " (zie: Rvv Nr. 135526 dd 18.12.2014);

Dat uw Raad op 29.01.2016 onderstreepte dat:

"f...]Le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il est porté atteinte au droit au respect de la vie privée et/ou familiale par la prise de l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003. Mokrani/France, §21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. L'évaluation de savoir s'il est question ou non d'une vie privée ou familiale est essentiellement une question de fait dépendant de la présence de liens personnels suffisamment étroits (Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande (GC), § 150 ; Cour EDH 2 novembre 2010, Tjerife Yigit/Turquie (GC), § 93). La notion de « vie privée » n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29 ; Cour EDH 27 août 2015, Parrillo/Italie (GC), § 153). L'existence d'une vie privée s'apprécie également en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, comme en l'espèce, il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH, mais la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive d'autoriser l'étranger concerné à entrer ou rester sur son territoire afin de lui permettre d'y maintenir et d'y développer son droit à la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996. Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence, permettant de déterminer si l'Etat est parvenu à un équilibre raisonnable entre les intérêts concurrents de l'individu, d'une part, et de la société, d'autre part. Les Etats disposent, dans cette mise en balance des intérêts, d'une certaine marge d'appréciation. L'étendue de l'obligation positive dépend des circonstances particulières des personnes concernées et de l'intérêt général (Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37 ; Cour EDH 31 janvier 2006. Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39 ; Cour EDH 3 octobre 2014, Jeunesse/Pays-Bas (GC), § 106). [...]

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de P ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de P arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. »(CCE, 29.01.2016. n. 161 031)

C. Hoorplicht

Overwegende dat er moet worden herinnerd dat het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem » de administratie verplicht een voorafgaand verhoor te voorzien alvorens een maatregel te nemen « dont les conséquences sont susceptibles d'affecter gravement la situation ou les intérêts de leur destinataires (vrije vertaling « waarvan de gevolgen op ernstige wijze de situatie of de belangen van de betrokkenen kan aantasten »)(R.v.S., arrest Lindeberg, n° 179.795 dd. 18 februari 2008).

Dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt dat :

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. "

Dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is (CCE. n° 141 336 van 19 maart 2015, RvV, n° 126.158 van 24 juni 2014) ;

Dat "dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)" (RW, n° 126.158 van 24 juni 2014) ;

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem » niet alleen van toepassing is op ambtenaren maar ook op elke andere persoon in de hypothese waarin de administratie aanstalten maakt om een voor hem nadelige handeling te stellen (P. LEWALLE, Contentieux administratif, Brussel, Larcier, 2008, pp. 221 - 223) ;

Dat dit beginsel een dubbel doel heeft:

« d'une part, permettre à l 'autorité de statuer en pleine et entière reconnaissance de cause et. d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s 'apprête et prendre à son égard » (vrije vertaling: « enerzijds aan de overheid toelaten om met volle en volledige kennis van de zaak te oordelen en anderzijds aan de administratie toelaten haar middelen te laten gelden rekening houdend met de ernst van de maatregel die de voornoemde overheid voorbereidt om tegen hem te nemen ») (R.v.S., arrest Pagnier, n° 197.693 dd. 10 november 2009, R.v.S., 29 mei 1985. n°25.373. Omloop):

Dat er sprake is van een "principe de bonne administration et d'équitable procédure" (vrije vertaling: goede administratie en eerlijk proces)(C.E. 5 février 1970, n° 13.99. Lamalle)

Dat dit principe veronderstelt dat de persoon in kwestie moet geconvoceerd worden met indicatie van de elementen en de maatregelen die er zullen genomen worden (C.E. n° 106.969, 24/5/2002) en moet

toegang krijgen tot haar dossier en gehoord worden met de bijstand van een advocaat naar keuze, tenzij geval van extreme noodzaak (C.E.. n°26.787, 26/6/1986; C.E., n 31.091, 18/10/1988) ;

Dat het principe 'audi alteram partem' slechts enkele uitzonderingen kent, nl. :

- *Indien men in aanwezigheid is van een dringende noodzaak en wanneer « les exigences de la continuité et du bon fonctionnement du service le requièrent » (vrije vertaling : indien het voor de continuïteit en de goede werking van de dienst noodzakelijk blijkt),*
- *indien de geadmireerde niet kan worden gecontacteerd in een redelijk termijn*
- *indien het gehoor nutteloos is omdat de feiten simpel en rechtsreeks geconstateerd kunnen worden of omdat het gehoor in geen enkele geval een invloed zou kunnen hebben op de toekomstige beslissing (C.E., 17 janvier 2003, n° 114.683, Daube)*

Dat het artikel 41 van het Handvest van Grondrechten dit recht eveneens behandelt en van algemene toepassing is, gezien de arresten van 22 november 2012 (C-277/1 1) en 10 september 2013 (C-383/13) (die het principe als deel van de verdedigingsrechten verklaard) van het Europees Hof van Justitie ;

IV.3. Toepassing in casu

Verwerende partij zond een brief aan verzoeker om inlichtingen te verzamelen over zijn individuele situatie, zonder specifieke documenten op te vragen.

Verzoeker reageerde hier gepast op door niet minder dan 11 documenten (cfr. Bestreden beslissing) neer te leggen die volgende elementen illustreren:

- *zijn medisch profiel*
- *het niet ontvangen van een OCMW-uitkering*
- *de dekking van de mutualiteit*
- *zijn professionele activiteiten en bijhorende lonen*
- *het gebrek aan problemen met de autoriteiten*

Via deze documenten toont verzoeker tenminste en met zekerheid aan dat hij:

- *geen gevaar vormt voor de publieke gezondheid*
- *geen gevaar vormt voor de publieke orde*
- *niet afhangt van het sociale Belgische systeem*
- *financieel volledig onafhankelijk is*
- *op professioneel vlak een toegevoegde waarde vormt voor de Belgische gemeenschap*
- *privé- en familiaal leven heeft (dat voortvloeit uit de duur van het verblijf in België, de samenwoning in België met kennis alsook door het uitoefenen van een beroep)*

Deze vaststellingen worden niet rechtstreeks betwist in bestreden beslissing. Verwerende partij tracht alleen de draagwijdte van de documenten te minimaliseren.

Het is echter van belang te constateren dat aangezien verwerende partij vaagweg “de individuele situatie” van verzoeker vermeldde in de brief zonder hierop gedetailleerd op in te gaan en specifieke documenten op te eisen, verzoeker reeds alle mogelijke moeite heeft geleverd om volledig en in goede wil heeft gereageerd op de vereisten van de verwerende partij. Hij gaat er immers van uit, op grond van het vertrouwensbeginsel, dat de Administratie hem alle nuttige informatie geeft om zijn verblijf in België te beschermen.

Hij kwam zijn samenwerkingsplicht volledig na.

Indien verwerende partij op andere informatie doelde betreffende andere specifieke punten van de individuele situatie van verzoeker, diende zij ten eerste meer gedetailleerd te zijn in haar inlichtingenbrief en ten tweede, a posteriori, verzoeker te horen over bijkomende, voor haar, pijnpunten. Dit is alleen maar redelijk.

Verwerende partij is niet zorgvuldig te werk gegaan.

Immers, aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 41 1; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984. R.W., 1984-85. 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

In die zin schendt verwerende partij het hoorrecht en de beginselen van legitiem vertrouwen, zorgvuldigheid en redelijkheid.

2.

Verwerende partij steunt zich vooreerst op het ophouden van de gezinscel van verzoeker met zijn vrouw, R. A., met wie hij huwde op 20.08.2017.

Er dienen verscheidene bemerkingen te worden gemaakt bij de redenering van verwerende partij.

Vooreerst is niet relevant of het huwelijk in België wel of niet erkend werd aangezien verzoeker op basis van dit huwelijk een visum D en uiteindelijk een F-kaart uitgeleverd kreeg, om zo conform de wet in België te verblijven. De erkenning van het huwelijk is geen wettelijke voorwaarde voor de evaluatie van beëindiging van het verblijf van verzoeker en staat dus buiten kwestie.

Deze redenering tracht verzoeker in een negatief daglicht te laten verschijnen.

Daarnaast leest men dat verzoeker het einde van de relatie niet betwist en dat verwerende partij het voorstel van afvoering van ambtswege in het Rijksregister als eindpunt van het huwelijk beschouwt.

Vervolgens dient men te benadrukken dat, zoals bovenvermeld, de brief van verwerende partij op geen enkel moment uitdrukkelijk vermeldt dat het voortbestaan van de gezinscel dient te worden aangetoond, waardoor verzoeker niet kon weten dat hij hierover specifieke documenten diende neer te leggen.

Verwerende partij schendt op die manier haar zorgvuldigheidsplicht en vertrouwensbeginsel.

Tenslotte is dit een verkeerde redenering in de zin dat er nog geen echtscheidingsprocedure werd ingediend noch een echtscheiding werd uitgesproken waardoor juridisch gezien het huwelijk nog steeds bestaat.

Op de dag van het nemen van de beslissing, oftewel 22.02.2021, werd het huwelijk nog steeds niet ontbonden, waardoor partijen dienden te worden beschouwd als gehuwd sinds bijna vier jaar. Bijgevolg is de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater §4 1° van toepassing.

Desbetreffende heeft het Europees Hof van Justitie uitdrukkelijk gesteld dat een huwelijk niet ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de Unieburger moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben.

(cf. arrest HvJ, 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr., p. 567, punten 20 en 22; HvJ, 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58).

Ook het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, punt 36.8 "Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen".

Door geen rekening te houden met het privé- en familiaal leven van verzoeker op het moment van het nemen van de beslissing, alsook geen balans te hebben uitgevoerd tussen de verschillende belangen en te zijn overgegaan tot automatische ongegronde conclusies, schendt verwerende partij artikel 8 EVRM maar ook haar motivatieplicht krachtens artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

3.

Betreffende het aangehaalde gebrek aan humanitaire elementen dient opnieuw te worden benadrukt dat verwerende partij zich op subjectieve veronderstellingen baseert.

Humanitaire elementen kunnen leeftijdsgebonden of medische problemen zijn die een obstakel vormen voor een terugkeer naar het thuisland.

Dit kan echter ook andere elementen betreffen zoals de overige contacten met het thuisland en de activiteiten in België.

Verzoeker heeft, als antwoord op de brief van verwerende partij dd. 17.07.2020, verschillende integratie - documenten neergelegd betreffende:

- zijn medisch profiel
- het niet ontvangen van een OCMW-uitkering
- de dekking van de mutualiteit
- zijn professionele activiteiten en bijhorende lonen
- het gebrek aan problemen met de autoriteiten
- zijn integratieparcours

Via deze documenten toont verzoeker tenminste en met zekerheid aan dat hij:

- geen gevaar vormt voor de publieke gezondheid
- geen gevaar vormt voor de publieke orde
- niet afhangt van het sociale Belgische systeem
- financieel volledig onafhankelijk is
- op professioneel vlak een toegevoegde waarde vormt voor de Belgische gemeenschap
- een privé- en familiaal leven heeft ontwikkeld
- verschillende cursussen heeft gevolgd om zich perfect in België te integreren

Verzoeker voegt een nieuw werk contract toe aan huidig beroep dat zijn professionele activiteiten en integratie via deze weg aantonen (stuk 2) (werkcontract van onbepaalde duur voltijds).

Men legt de nadruk op het feit dat verzoeker effectief stukken heeft verzonden naar verwerende partij omtrent zijn integratieparcours (stukken 3), waardoor het argument betreffende het onbestaande integratieparcours van verzoeker niet dienstig is en verwerende partij haar motivatieplicht duidelijk schendt bij gebrek aan inrekeningname van de neergelegde documenten.

Uit neergelegde stukken blijkt dat verzoeker sinds enige tijd in België verblijft, hier een sociaal netwerk heeft uitgebouwd (o.a. samenwoont met één van zijn vrienden), voltijds werkt in België waardoor hij tenminste één van de nationale talen machtig is en een sociaal netwerk aan collega's heeft en voldoende verdient om geen gewicht te vormen voor het sociale systeem.

Indien dit niet duidelijk was en verwerende partij hierover informatie wenste in te winnen was zij vrij verzoeker te horen.

Verwerende partij vergeet deze elementen als toebehorend tot artikel 8 EVRM te beschouwen en de juiste balans van belangen uit te voeren.

De elementen van bovenstaand paragraaf zijn bijzonder pertinent gezien de verplichting die berust op de Administratie om rekening te houden met

"de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk " (artikel 42quater)

Dit principe werd reeds meermaals herhaald in de rechtspraak van Uw Raad:

- CCE 27.01.2012, n°80350, Rv dr. Etr., 2012, n°169, 432
- CCE 31.07.2012, n° 85398
- CCE 11.06.2013, n°104761 (het werk wordt beschouwd als essentieel integratie-element)
- CCE 10.09.2013, n°109566 (verwerende partij dient zich te verantwoorden wanneer zij een specifiek integratie-element niet als voldoende bewijs van integratie beschouwt. Het tegenstelde belet betrokkene de motivatie van de beslissing te begrijpen).

Ook in dit geval is het niet te begrijpen waarom de integratie-elementen die verzoeker neerlegde als onvoldoende werden beschouwd om zijn duurzame integratie in België aan te tonen.

Verwerende partij schendt artikel 8 EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het hoorrecht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

4.

Men dient te herinneren aan verwerende partij dat zij overeen zekere appreciatiemarge beschikt in het nemen van een beslissing die een einde stelt aan het verblijf. Dit is een discretionaire bevoegdheid waardoor verwerende partij de mogelijkheid heeft om een bijlage 21 uit te leveren maar dit zich niet per se opdringt.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immers te verduidelijken waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker absoluut noodzakelijk was, quod non.

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur "

(I.OPDEBEEK en A. COOLSAET. administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet.

Overwegende al deze elementen die duidelijk op een volwaardige en diepe integratie wijzen van verzoeker in België is de evaluatie van verwerende partij, gemaakt in bestreden beslissing, volledig ongegrond.

De motivatie van verwerende partij is inadequaat en het blijkt duidelijk dat zij niet correct rekening heeft gehouden met het antwoord op de brief vanwege verzoeker en de elementen die hij neerlegde, hoewel zij er dus kennis van kon nemen.

Zij komt tot een verkeerd besluit.

Indien de situatie van verzoeker haar niet duidelijk was, diende zij verzoeker te horen, volgens zijn hoorrecht.

Verzoeker had, indien hij een volwaardig hoorrecht had gekregen, de kans kunnen hebben een volledig beeld van zijn verblijf te geven en zo te kunnen getuigen van zijn individuele situatie en in het bijzonder perfecte integratie die de bekomen verblijfsvergunning nog steeds verantwoorden.

Het is buitensporig, onevenredig en onredelijk om 2 jaar na een wijziging in woonplaats, een beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht te nemen, zonder correcte en diepgaande vernieuwde analyse van de huidige persoonlijke situatie.

De bestreden beslissing is ongegrond en dient te worden vernietigd.

Om al de voorgaande redenen kan er worden beschouwd dat de tegenpartij onvoldoende rekening heeft gehouden met de omstandigheden, bijzondere details van huidige zaak en moeilijkheden van de verzoeker,

Dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht die op de tegenpartij rust schendt en dat de tegenpartij getuigt van een gebrek aan adequate onderzoeksplicht en dus het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid schendt.

Dat zij op die manier GEEN rekening hield met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk (zie artikel 42 quater van de bovenvermelde Vreemdelingenwet)."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De Raad wijst er op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens haar getroffen bestreden besluit. De verzoekende partij stelt in haar enig middel zelf dat de verwerende partij haar een brief stuurde om inlichtingen te verzamelen over haar individuele situatie. Zij verwijt de verwerende partij echter geen specifieke documenten opgevraagd te hebben. Bij brief van 17 juli 2020, zoals vermeld in de bestreden beslissing, verzocht de verwerende partij de verzoekende partij haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De verwerende partij maakte er expliciet melding van dat de verzoekende partij alle nuttige informatie moest bijbrengen waaruit kon blijken dat er redenen voor handen waren om de verzoekende partij haar verblijfsrecht niet te beëindigen. De verzoekende partij was er van op de hoogte aan welke voorwaarden zij moest voldoen om te genieten van haar verblijfsrecht, en zij kan de verwerende partij dan ook niet dienstig verwijten niet naar specifieke stukken te vragen in de brief van 17 juli 2020. De verzoekende partij maakt een schending van het hoorrecht niet aannemelijk. Bovendien merkt de Raad op dat de verwerende partij in de brief van 17 juli 2020 de verzoekende partij wel degelijk vraagt zeer concrete bewijsdocumenten over te maken om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van haar verblijfsrecht is voldaan. In die zin mist de kritiek van de verzoekende partij op dit punt feitelijke grondslag. Deze brief luidt immers als volgt:

“(…) In het kader van het onderzoek met betrekking tot uw verblijfsrecht volgens artikel 42quater, §1, 4° (van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en om onze dienst toe te laten om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van uw verblijfsrecht is voldaan, vragen wij u overeenkomstig artikel 42quater, §5 nieuwe bewijsdocumenten over te maken.

1) Ten eerste dient u bewijzen voor te leggen met betrekking tot artikel 42quater, §1, derde alinea Artikel 42quater, §1, derde alinea stelt dat de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met ‘de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’.

Deze bewijsvoering is vrij.

2) Ten tweede dient u - indien u meent hieraan te voldoen - bewijzen voor te leggen met betrekking tot de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater. §4

Immers, artikel 42quater, §4 stelt dat het in §1, eerste lid, 4° bedoelde geval 'niet van toepassing (is):

“1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405, van het Strafwetboek;...”

3) Ten derde dient u - indien u meent te voldoen aan één van bovenstaande uitzonderingsvoorwaarden - aan te tonen te voldoen aan artikel 42quater, §4, vijfde alinea

“én voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. ”

U dient binnen de 30 dagen na kennisname van deze brief recente bewijzen voor te leggen die onze dienst in staat stellen bovenstaande elementen te beoordelen.

Hoe kan u dit concreet aantonen? (opgelet: deze opsomming is niet-limitatief!)

recht van bewaring / omgangsrecht: vb. rechterlijke uitspraak, onderlinge overeenkomst + bewijs dat dit daadwerkelijk werkelijk wordt uitgeoefend

bijzonder schrijnende situaties: vb. medische attesten, PV's, rechterlijke uitspraken, ... werknemer: werkgeversattest of arbeidsovereenkomst + loonfiches (m.b.t. de laatste 12 maanden) zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds, dienstig voor een inschrijving in het vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen + bewijs van actuele en regelmatige inkomsten uit deze zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven

beschikker van voldoende bestaansmiddelen: recent bewijs van voldoende bestaansmiddelen (vb. bij tewerkstelling in het buitenland: arbeidsovereenkomst + loonfiches (m.b.t. de laatste 12 maanden) / bij zelfstandige activiteit in het buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van actuele en regelmatige inkomsten uit deze zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest vanwege de uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en regelmaat van de uitkering) + bewijs van ziektekostenverzekering: vb. geldig inschrijvingsattest mutualiteit

4) Ten vierde dient u een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

P.S. Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart. (...)

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij duidelijk waarom *in casu* het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt beëindigd: er is geen sprake meer van een gezinscel met haar partner omdat de relatie voorbij is. Verder stipt de verwerende partij aan dat er geen sprake is van een nieuwe relatie, dat de mate van integratie van de verzoekende partij geen hinderpaal is voor de beëindiging van

het verblijfsrecht en dat de verzoekende partij niet valt onder de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°, 2°, 3°, of 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan het verblijfsrecht van de verzoekende partij *in casu* werd beëindigd, bepaalt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; (...)”

De verzoekende partij stelt dat het niet meer vormen van een gezinscel in haar specifieke situatie geen enkel gevolg kan hebben voor haar verblijfsrecht zolang de echtscheiding niet werd uitgesproken. Zij verwijst in dit verband naar de arresten C-267/83 en C-40/11 van het Hof van Justitie van de Europese Unie in die zin, evenals naar het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof.

De Raad stelt vast dat, om vast te stellen of voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie op de zaak van de verzoekende partij van toepassing is, moet eerst worden onderzocht of zij een beroep kan doen op het Unierecht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als derdelander haar recht op gezinshereniging heeft erkend gezien als echtgenoot van een Belgische onderdaan. De Belgische onderdaan heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier.

Artikel 3, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG omschrijft de “begunstigden” ervan als “*iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen*”. De richtlijn 2004/38/EG voorziet uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34). Derdelanders, die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen derhalve geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan de richtlijn 2004/38/EG (zie: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43). *In casu* staat niet ter discussie dat de verzoekende partij zich als derdelander heeft beroepen op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend. De verzoekende partij kan zich derhalve niet beroepen op de richtlijn 2004/38/EG en dus ook niet op de door haar weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de uitlegging van deze richtlijn of zijn voorlopers zoals verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap. Evenmin kan zij zich beroepen op punt 36.8 van het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, dat immers handelt over de interpretatie van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn, hier niet aan de orde.

De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorziet in een op de verzoekende partij toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien “*er geen gezamenlijke vestiging meer [is]*”. Dit is een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwonen, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). De Raad merkt op dat de verzoekende partij helemaal niet betwist dat er geen sprake meer is van enige relatie tussen haar en de persoon in functie van wie zij haar verblijfsrecht heeft verkregen. Dit motief van de bestreden beslissing blijft dan ook overeind. De verzoekende partij beperkt zich in essentie tot de argumentatie dat er volgens

haar wel degelijk sprake is van een doorgedreven integratie, reden waarom de verwerende partij volgens haar niet kon overgaan tot de beëindiging van haar verblijfsrecht.

De verzoekende partij legde naar eigen zeggen niet minder dan 11 documenten neer in antwoord op de brief van de verwerende partij van 17 juli 2020, waarmee zij naar eigen zeggen bewijzen bijbracht van haar medisch profiel, van het niet ontvangen van een OCMW-uitkering, van een dekking van de mutualiteit, van haar professionele activiteiten en bijhorende lonen, en van het gebrek aan problemen met de autoriteiten. Daarmee maakt de verzoekende partij naar eigen zeggen aannemelijk dat zij geen gevaar vormt voor de publieke gezondheid, geen gevaar vormt voor de publieke orde, niet afhangt van het sociale Belgische systeem, financieel volledig onafhankelijk is, op professioneel vlak een toegevoegde waarde vormt voor de Belgische gemeenschap, en een privé- en familiaal leven heeft (dat voortvloeit uit de duur van het verblijf in België, de samenwoning in België met kennis alsook door het uitoefenen van een beroep).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de verwerende partij deze elementen probeert te minimaliseren. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zeer concrete motieven heeft opgenomen met betrekking tot elk van deze door de verzoekende partij aangevoerde elementen en op basis daarvan heeft beslist dat er volgens haar geen sprake is van enige uitzonderingsgrond om het verblijfsrecht toch niet te beëindigen, noch van een doorgedreven integratie in België.

Deze uitzonderingsgronden worden bepaald door artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het [Strafwetboek](#);

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verwerende partij motiveert immers onder meer als volgt:

“Betrokkene legde volgende stukken voor:

- Medical certificate dd. 14.09.2020

- Attest OCMW dd. 14.09.2020

- Attest mutualiteit dd. 16.09.2020

- Arbeidsovereenkomst dd. 02.06.2020 en dd. 31.08.2020 met bijhorende loonfiches van tewerkstelling bij RUPALI TRADERS voor de maanden juni tot aug 2020 (20u/week)

- Loonfiches van tewerkstelling bij BAIG FOOD voor de maand maart 2020 (20u/week)

- PV van de bijzondere algemene vergadering dd. 01.08.2019 van TAURUS EXPRESS waarbij betrokkene als meewerkend vennoot zou zijn aangesteld. Echter blijkt betrokkene volgens het staatsblad nergens te zijn opgenomen in de statuten van het bedrijf, noch komt hij voor in het KBO.
- Bijlage 12 dd. 19.08.2020 bijlage 15 dd. 17.09.2020
- Uittreksel strafregister dd. 17.09.2020

(...) Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 20.08.2017. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 27.07.2019 (voorstel afvoering van ambtswege in het Rijksregister). Er is geen gezinscel meer sindsdien, het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Het einde van de relatie wordt niet betwist. Betrokkenen zijn geen dus geen 3 jaar gehuwd geweest, (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat het verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en affectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995. nr. 53.030; RvS 5 maart 2004. nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater. § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer 'het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis. § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)*.) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt nergens betwist. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegde noch dat er iets uit het dossier zou kunnen blijken met betrekking tot een schrijnende situatie. Daarom lijkt ook deze uitzonderingsgrond aldus evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4,1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar (cfr. medical certificate dd. 14.09.2020) is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene legt enkele stukken met betrekking tot tewerkstelling voor, namelijk een loonfiche van tewerkstelling bij BAIG FOOD voor de maanden maart 2020 (20u/week), een arbeidsovereenkomst dd. 02.06.2020 en dd. 31.08.2020 met bijhorende loonfiches van tewerkstelling bij RUPALI TRADERS voor de maanden juni tot aug 2020 (20u/week) en een PV van de bijzondere algemene vergadering dd. 01.08.2019 van TAURUS EXPRESS waarbij betrokkene als meewerkend vennoot zou zijn aangesteld. Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-

indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand (cfr. medical certificate dd. 14.09.2020) van betrokkene toelaten dat hij ook opnieuw in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar terug aan de slag te gaan. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog erg kort (afgifte bijlage 15 op 14.12.2018) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Er mag verwacht worden dat betrokkene nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt, de taal nog machtig is en voeling heeft met de cultuur en gewoontes aldaar, gelet hij Pakistan nog maar sinds 13.12.2018, en dus nog maar een goeie twee jaar heeft verlaten. Betrokkene is er opgegroeid, heeft er 24 jaar verbleven en is er voor zijn komst naar het Rijk tewerkgesteld geweest (cfr. visumaanvraag dd. 30.01.2018), terwijl hij slechts iets meer dan 2 jaar in België heeft verbleven. Ook voor wat de sociale en culturele integratie betreft kan gesteld worden dat deze niet van die aard zijn dat ze een beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legde een attest van het OCMW te Brussel dd. 14.09.2020 voor waaruit blijkt dat hij geen leefloon geniet, en een attest van de Liberale Mutualiteit dd. 16.09.2020. Er dient echter te worden opgemerkt te worden dat het heb hebben van een ziektekostenverzekering in België verplicht is. Verder kan bijvoorbeeld niet blijken dat betrokkene het verplichte inburgeringstraject zou hebben gevolgd of nog maar de nodige stappen zou hebben ondernomen. Nochtans is het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Verder legde betrokkene ook een uittreksel uit het strafregister dd. 17.09.2020 voor waaruit blijkt dat tot op datum van het nazicht geen sprake was van strafrechtelijke veroordelingen of maatregelen. Louter het gegeven dat betrokkene geen veroordelingen opliep, kan niet als afdoende bewijs van integratie worden gezien waarom het verblijf niet zou kunnen worden beëindigd. Het getuigt immers niet van een bepaalde mate van integratie, maar eerder van een normaal te verwachten gedrag. Tot slot werd nog een bijlage 12 - aangifte van verlies of diefstal dd. 19.08.2020 en de daarop volgende bijlage 15 dd. 17.09.2020 in afwachting van ontvangst van een duplicaat van betrokkenes F-kaart voorgelegd. Er gaat geen Integratie uit van een verlies of diefstal van verblijfsdocumenten en het zich vervolgens administratief terug in orde stellen. Ook dit behoort tot normaal te verwachten gedrag, waardoor het niet van een mate van integratie kan getuigen dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Uit mailverkeer dd. 15.07.2019 blijkt dat betrokkene zich bij de gemeente gaan informeren is met betrekking tot een adreswijziging naar Brussel en dat hij niet meer bij zijn echtgenote wou blijven. Dit deed hij samen met een vriend. Heden woont hij samen met I. H. (RR: 85.11.04 485-93) van Belgische nationaliteit, met Pakistaanse roots. Uit niets kan blijken dat zij heden een relatie zouden onderhouden. Het is niet duidelijk of betrokkenes huisgenoot ook de vriend is die destijds mee naar de gemeente Ninove is gegaan. Voor zover zij een vriendenrelatie zouden hebben opgebouwd staat het betrokkene vrij om contacten te onderhouden, desgevallend via moderne communicatiemiddelen of via periodieke bezoeken. Vriendenrelaties kunnen geen beletsel vormen om deze beslissing te nemen, de gezinshereniging is achterhaald.”

De Raad acht deze motieven helemaal niet kennelijk onredelijk en de verzoekende partij maakt het tegendeel evenmin aannemelijk. De verzoekende partij argumenteert in haar enig middel dat zij van oordeel is dat zij wel degelijk aangetoond heeft dat er sprake is van een doorgedreven integratie, maar deze loutere mening doet niets af aan de bovenstaande concrete motieven van de bestreden beslissing, die de Raad niet kennelijk onredelijk acht. Voor wat betreft de elementen die betrekking hebben op de professionele bezigheden van de verzoekende partij merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht aanhaalt dat dit niet afdoende is om de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, zo stelt de verwerende partij terecht, betreft de bestaansmiddelenvoorwaarde een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42^{quater}, § 4,1° tot 4° voldaan is. Artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet is op dat punt duidelijk. Bovendien motiveert de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze dat het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen, geen afdoende bewijs is van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. De verzoekende partij maakt het tegendeel ook niet aannemelijk.

Artikel 42^{quater}, §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit bovenstaande motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd over de leeftijd van de verzoekende partij, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. De verzoekende partij betwist de motieven over haar gezondheidstoestand en haar banden met het land van oorsprong helemaal niet, zodat deze overleidend blijven.

Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat de *in casu* bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. De uitvoering van de bestreden beslissing kan op zich dan ook geen schending van deze bepaling met zich meebrengen. Los van deze bemerking heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd over het feit dat de verzoekende partij samenwoont met een vriend. De verwerende partij motiveerde immers dat *“Uit mailverkeer dd. 15.07.2019 blijkt dat betrokkene zich bij de gemeente gaan informeren is met betrekking tot een adreswijziging naar Brussel en dat hij niet meer bij zijn echtgenote zou blijven. Dit deed hij samen met een vriend. Heden woont hij samen met I. H. (RR: 85.11.04 485-93) van Belgische nationaliteit, met Pakistaanse roots. Uit niets kan blijken dat zij heden een relatie zouden onderhouden. Het is niet duidelijk of betrokkene huisgenoot ook de vriend is die destijds mee naar de gemeente Ninove is gegaan. Voor zover zij een vriendenrelatie zouden hebben opgebouwd staat het betrokkene vrij om contacten te onderhouden, desgevallend via moderne communicatiemiddelen of via periodieke bezoeken. Vriendenrelaties kunnen geen beletsel vormen om deze beslissing te nemen, de gezinshereniging is achterhaald”*. De verzoekende partij maakt bovendien op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat er sprake is van een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Naast de loutere bewering dat zij een sociaal netwerk heeft uitgebouwd, en samenwoont met een vriend haalt zij immers enkel haar tewerkstelling aan. Dit volstaat niet om een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Uit bovenstaande motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging maakte, in die zin dat zij ook de korte duur van het verblijf van de verzoekende partij in België in vergelijking met de 24 jaar die zij in Pakistan verbleef in rekening bracht, evenals de sociale en culturele banden die daar onlosmakelijk mee samenhangen in Pakistan. Uit voormelde motieven blijkt verder dat de verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, en sociale en culturele integratie in het Rijk.

De verzoekende partij acht het verder buitensporig, onevenredig en onredelijk om 2 jaar na een wijziging in woonplaats, een beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht te nemen, zonder correcte en diepgaande vernieuwde analyse van de huidige persoonlijke situatie. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij wel degelijk de concrete situatie van de verzoekende partij in overweging heeft genomen. Verder bepaalt artikel 42quater geen enkele termijn waarbinnen de minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht kan beëindigen. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat een termijn van twee jaar onredelijk lang zou zijn.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU